

Návrat do světa bestsellerové
trilogie *Stín krkavce*

ANTHONY RYAN

VOLÁNÍ VLKA

ČEPEL KRKAVCE: KNIHA PRVNÍ

HOST

VOLÁNÍ
VLKA

ANTHONY RYAN

VOLÁNÍ VLKA

PŘELOŽIL JAKUB NĚMEČEK

BRNO 2020

The Wolf's Call

Copyright © 2019 by Anthony Ryan

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with Ace,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division
of Penguin Random House LLC

Cover and illustrations © Dorothea Bylica, 2020

Unified Real map by Steve Karp, based on an original
by Anthony Ryan

Kingdoms of the Far West map and Northern Prefecture
map by Anthony Ryan

Translation © Jakub Němeček, 2020

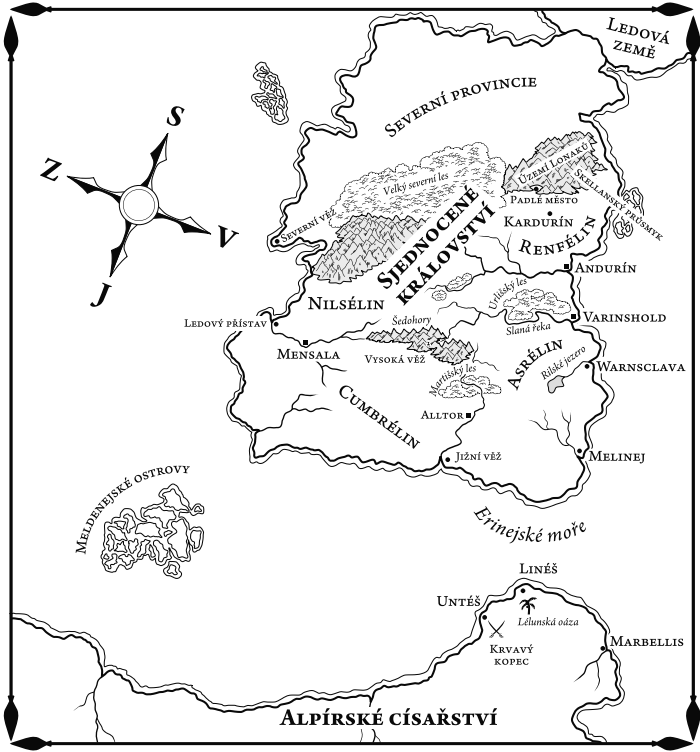
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0484-8 (PDF)

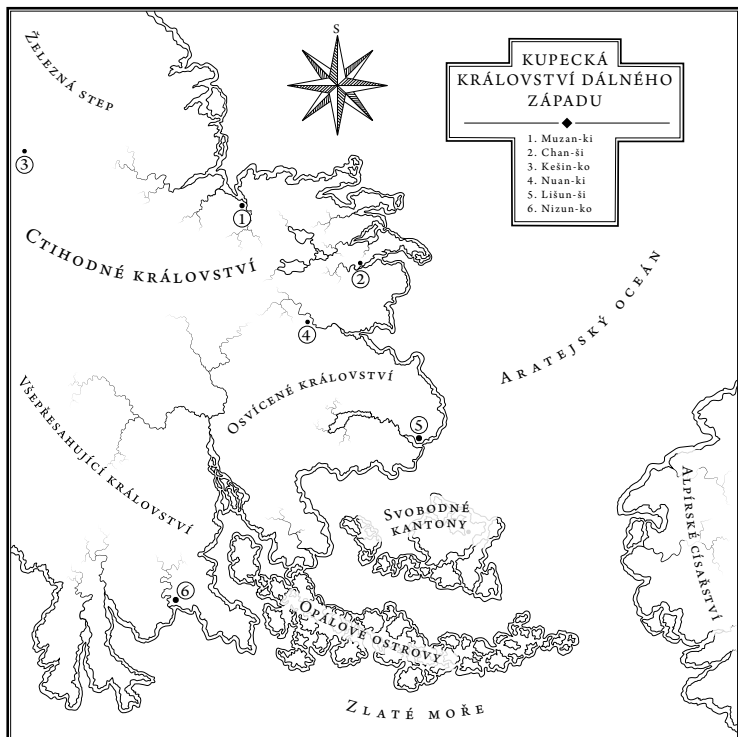
ISBN 978-80-275-0485-5 (ePub)

ISBN 978-80-275-0486-2 (MobiPocket)

*Věnováno památce mého zesnulého přítele a bývalého šéfa
dr. Robina Coopera, Ph.D., který by byl skvělým
principem Třetího řádu*

ČÁST PRVNÍ

*Čepel krkavcova
hluboko tne,
mé hříchy obnažuje.*

SORDAJSKÁ BÁSEŇ NEZNÁMÉHO AUTORA

LURALYNINA ZPRÁVA

◆ PRVNÍ OTÁZKA ◆

Mnoho lidí dnes nazývá mého bratra netvorem. O jeho činech, ať strašlivých, či podivuhodných, pak tito lidé mluví jako o dílu nadpřirozené nestvůry, jež na sebe jakýmsi způsobem vzala lidskou podobu, aby obrátila celý svět vniveč. Existují však i jiní — obyvatelé těch temnějších a zuboženějších koutů světa —, kteří jej stále ještě nazývají bohem, ačkoli ono slovo vyslovují zděšeným šepotem. Zvláštní však je, že ani ti, kdo jej nazývají netvorem, ani ti, kdo jej mají za jakousi božskou bytost, mu neříkají jeho pravým jménem, ačkoli je znají stejně dobře jako já: Kehlbrand — můj bratr, jehož přes to všechno, přes všechny bitvy, dobovačné výpravy a krveprolití, stále dokážu milovat. Leč (slyším, jak se ptáš, nanejvýš ctěný čtenáři) jak je to možné? Jak je možné chovat v srdci lásku k muži, který vykoupal v krvi polovinu světa?

Dnes, za těchto poklidnějších dnů, daleko od běsnění a hrůz války, mám chvíli času, abych se nad těmito otázkami zamyslela. Jak roky míjejí a do mě kdysi kaštanově hnědé hřívý se vkrádá stále více šedin, jak mé klouby trápí stále více bolesti a jak musím při psaní mžourat na tyto stránky ze stále menší vzdálenosti, hloubám ze všeho nejvíce právě nad touto otázkou.

Velectěný čtenáři, tys ovšem neotevřel tento svazek proto, abys snášel nářky staré ženské — věz, že to dobře vím. Ne, ty si přeješ dozvědět se něco o mém bratru a o tom, jak se stalo, že přetvořil tvář celého světa. Leč jeho příběh nelze vyprávět bez mého, neboť jsme byli úzce spjati, on a já. Byli jsme úzce spjati krví i osudem. Po mnoho let tomu bylo dokonce tak, jako bychom měli jednu duši, natolik se v nás navzájem zrcadlily naše záměry a oddanost našemu svatému poslání. Leč, jak jsem se již naučila, zrcadlo

je nejhörším ze všech lhářů a žádná z nich nepřetrvá věky bez prasklin.

Trvalo mi celé roky soustředěného přemýšlení, než jsem našla v paměti onen okamžik, kdy vzniklo mezi mnou a Kehlbrandem ono úzké pouto. Snad se to stalo tehdy, když jsem v sedmi letech sklouzla ze hřbetu svého prvního koně a chvíli fňukala kvůli krvavému škrá-banci na koleni. Přišel ke mně právě Kehlbrand, jemuž bylo tehdy dvanáct let a jeden či dva dny navíc. Zatímco ostatní děti z našeho skeldu se smály a házely na fňukající chudinku koňský trus, můj bratr přišel a pomohl mi na nohy. Už tehdy měl dlouhé ruce a nohy a štíhlou postavu rozeného válečníka. Byl nejméně o stopu vyšší než já, a tak tomu mělo být i po zbytek našich životů.

„Druhr-Tivarik, hřibátko moje,“ řekl nejistě a s obavami, jelikož použil kněžský výraz pro ty, jimž koluje v žilách božská krev, a setřel mi z očí slzy, „neplač.“ Nato se omluvně usmál, pak jeho rysy ztuhly do obvyklé masky příkrého pohrdání a vlepil mi facku. Rána byla tak silná, že jsem upadla na zem a na jazyku ucítila kovovou pachuť krve.

Několik vteřin jsem zmateně mrkala, ale překvapilo mě, že slzy už mi netečou. Zamženými očima jsem vzhledla a spatřila, jak Kehlbrand kráčí k ostatním dětem. Zamířil přímo k tomu nejvyššímu, ke statnému chlapci o rok staršímu než on sám, který se jmenoval Obvar a stál vždy v čele těch, kdo mě trápili.

„Tu, která je Druhr-Tivarik,“ opakoval můj bratr a udeřil Obvara zařatou pěstí přímo do obličeje, „nemůže soudit obyčejný smrtelník.“

Bitka, která se pak strhla, byla dlouhá a krvavá a mezi mladými ze skeldu se stala málem legendou. Naprosto zastínila urážku, kterou utrpělo dítě patřící k Druhr-Tivarik — na tu brzy všichni zapomněli. A jak jsem si později uvědomila, právě to byl Kehlbrandův záměr, neboť kněží si v tvrdém trestání podobných urážek libovali. Když bylo po všem, Obvar ležel na zemi, sténal a krvácel z mnoha ran, zatímco Kehlbrand, jenž nebyl zkrvavený o nic méně, zůstal stát.

Jak už to mezi chlapci často bývá, v následujících dnech se z něj a Obvara stali ti nejlepší přátelé a zůstali zapřisáhlými „bratry v sedle“ až do jistého konkrétního a velmi osudového dne o dvacet let později. Leč zdá se mi, ctěný čtenáři, že poněkud předbíhám.

Třebaže byla tato příhoda důležitou lekcí, toho dne ještě mezi mnou a mým bratrem úzké pouto nevzniklo, ne, to ještě ne. A nevzniklo ani (což je podivné) onoho rána, kdy jsem měla svůj první pravdivý sen. Je třeba pochopit, že moc božské krve je vrtkavá. Ačkoli ti z nás, jimž je souzeno vstoupit do řad Druhr-Tivarik, se rodí matkám, jejichž dary se již projeví, ne vždy bývají ony dary postoupeny jejich potomkům. V mnoha případech v nich tiše prospí celé dětství a projeví se teprve s nástupem puberty. Tak tomu bylo i u mne. Na počátku mého dvanáctého léta, v týdně, kdy přišla má první krev, o sobě dal poprvé vědět i pravdivý sen.

Mustíš mi, ctěný čtenáři, odpustit mé ubohé literární schopnosti, neboť převést do slov hrůzu onoho prvního snu je obtížný úkol. Pojem „sen“ používám proto, že slovo „vidina“ se mi jeví poněkud hloupé, ne-li přímo nepatřičné. Pravdivý sen je stav za hranicemi skutečnosti, ač se tomu, kdo je lapen v jeho mukách, jeví naprosto reálným. Zmatek a tlumené dojmy obyčejného snu se v něm nevykytují. Dotek vzduchu na kůži, vůně nesené větrem, teplo plamene či bolest říznutí — to vše je v něm jako živé a prožitek je skutečný.

Oné noci, když jsem ležela na rohožích ve stanu, který jsem sdílela spolu s ostatními zvýhodňovanými dětmi skeldu, jsem shledala, že mě pohltil spánek hlubší a absolutnější než všechny druhy spánku, jež jsem dosud poznala. Bylo to, jako by mi přes oči padl černý závoj a vyhnal všechno světlo i vjemy, a když z nich byl opět sňat, zjistila jsem, že stojím vprostřed strašlivých hrůz.

Nejvíce ze všeho si pamatuji výkřiky. Slyšet bolest umírající duše je cosi, co lze jen těžko snést, obzvláště když jste to neslyšeli nikdy předtím. V té době už jsem viděla různé lidi umírat. Kacíři, otroci a ti, kdo překročili Věčné zákony, byli obvykle povinni a nuceni

pokleknout před katovým mečem. Avšak jejich smrt byla vždy rychlá; prudké švihnutí šavlí a hned se jejich hlavy kutálely po zemi. Těla se zmítala, někdy sebou škubaly i tváře. Pro dítě příšerný pohled, leč přesto milosrdně krátký. To, čeho jsem však byla svědkem ve svém prvním pravdivém snu, nebyla poprava podle zákona. Byla to bitva.

Muž odsouzený k záhubě ležel opřený o bok mrtvého koně a oči měl vytřeštěné hrůzou a zmatkem při pohledu na změť vnitřností, jež bývaly jeho břichem. Ústa měl rozevřená a křičel, ruce karmínové krví a šlemem, jak se pokoušel vecpat rosolovité trubice zpátky do těla. Obklopoval nás vír dunících kopyt, čepelí řinčících o sebe a pronikavého ržání vyděšených koní, a to vše halil hustý oblak prachu.

V těch dobách byly v Železné stepi bitvy čímsi běžným. Stahlhasťové tehdy procházeli bolestnou proměnou z nesjednocených a donekonečna se svářících skeldů v cosi, co by bylo možné nazývat opravdovým národem. Zdálo se, že každý druhý měsíc přivážou válečníci luky k sedlům, nabrousí šavle a hroty kopí a pak nasednou na koně a jako jedno veliké vojsko odjedou. Za pár dnů, nebo možná týdnů, se vrátí, vždycky jako vítězové, a u sedel se jim houpou hlavy nepřátel. Večer pak popíjejí a vyprávějí příběhy o svých velkých činech, příběhy, které však neodpovídaly noční můře, jež mě nyní obklopovala.

Mé oči těkaly od jedné hrůzy ke druhé, od plazícího se muže, jenž se vlekl na pahýlech nohou, za nimiž se táhly dvě krvavé stopy, přes koně, který sebou zmítal v louži vnitřností a výkalů prosakujících z rozsekaných střev, až ke Kehlbrandovi, mému bratru, jenž se tyčil vprostřed toho všeho.

Jak bylo v boji jeho zvykem, nenosil přilbu, a když se bil obklopen ze všech stran protivníky, jeho dlouhé vlasy spletené do copů vířily kolem něj. Nepřátel musel být snad tucet a na zbroji se jim skvěl symbol rudohlava — znak skeldu Rikar, našich nejnenáviděnějších nepřátel. Zas a zas na něho doráželi a jeho šavle je zas a zas kosila k zemi. Můj bratr se pohyboval, jako by tančil, před každým bod-

nutím kopí ukročil stranou, před každým seknutím meče se sklonil a nechával za sebou stopu z mrtvol. Zdálo se, že je nepřemožitelný, nezastavitelný, a srdce se mi nad ním — navzdory tomu, že všude kolem pokračoval ten strašlivý sen — dmulo pýchou. Avšak, jak už jsem se od té doby mnohokrát poučila, nic takového jako nepřemožitelný válečník neexistuje.

Právě když Kehlbrand skolil posledního nepřítele, rozložitého muže s tváří surovce a páskou přes oko, vynořil se z prachu rikarský lučištník. Uháněl tryskem na velkém bílém hřebci, vyklonil se ze sedla a se soustředěným pohledem zkušeného střelce zacílil šíp. Vykřikla jsem varovně na bratra, ale přestože jsem křičela z plných plic, můj bratr nic neslyšel. V pravdivém snu je snivec pouhým svědkem, nikdy účastníkem.

Šíp zasáhl Kehlbranda zezadu do krku a probodl jej skrz, takže se mu z hrdla vynořila ocelová špička a zůstala trčet několik palců před ním. Kdyby byl nosil přilbu, mohl žít. Dívala jsem se, jak krátce zavrával, jak zírá se zvědavou lhostejností dolů na karmínově zbarvený hrot šípu, ve tváři výraz lehkého údivu. Potom padl, zhroutil se na zem a z těla mu vyprchal všechnen život.

Tehdy jsem ostatní děti rozmrzela, protože jsem se vzbudila s křikem. O dva dny později přišla zpráva, že Rikar přepadl jednu z našich loveckých výprav a bude potřeba bitvy, aby ta potupa byla odčiněna. Vyhledala jsem mezi shromažďujícími se válečníky Kehlbranda. Mezi příbuznými bylo zvykem dávat malé dárky těm, kdo táhnou do bitvy, a tak jsem mohla bratra najít, aniž bych vzbudila větší pozornost. On na mě nicméně hleděl s pobaveným překvapením, protože věděl, že mám ve zvyku zdaleka se podobným příležitostí vyhýbat.

„Děkuji ti, hříbátko,“ pravil, když jsem mu vtiskla do rukou malou dřevěnou sošku. Byla to podobizna koně, kterou jsem sama vyřezala, a mohu ve vši skromnosti říci, že to mi šlo vždycky výborně. „To je velice krásná...“

Zmlkl, neboť jsem přistoupila až k němu, stoupla si na špičky a objala jej pažemi. Tiše jsem mu zašeptala do ucha: „Až zabiješ toho muže s páskou přes oko, otoč se. Dej pozor na lučištníka na bílém koni.“ Pak jsem jej pustila a obrátila se k odchodu, ale ještě jsem se zarazila: „A příště bys už opravdu měl nosit přilbu.“

Rychle a s bušícím srdcem jsem odešla. Neřekla jsem o svém pravdivém snu nikomu jinému a ani jsem to neměla v úmyslu. Ostatní měli třeba z prvních projevů božských darů radost a běželi hned za kněžími, aby jim oznámili šťastnou novinku. Já však už věděla své.

Válečníci se vrátili o sedm dní později, když jsem seděla sama ve stanu a uszlzenýma očima hleděla otevřeným vchodovým otvorem ven. Pamatuji se, že mě nijak nepřekvapilo, když se objevil Kehlbrand, sklonil se a klesl na zem vedle mě. Cítila jsem pouze příšernou jistotu. Můj bratr byl pravý hastský válečník a jeho povinnost byla jasně daná. Ti, v nichž se projeví dary, musejí být odvedeni k Velkému skalisku a předání kněžím.

Kehlbrand se na mě dlouho mlčky díval. Vypadal spíš zamysleně než ohromeně. Nakonec prohlásil bezbarvým hlasem: „Toho bílého hřebce jsem si nechal. Můj dárek pro tebe.“

Přikývla jsem a polkla. V hrdle jsem měla sucho jako na poušti. „Pojedu na něm, až mě povezeš kněžím,“ řekla jsem chraplavě.

„Ale proč,“ pravil on, natáhl ruku a vzal mou bradu do dlaně, „bych to měl dělat, hřibátko?“

„Dovědí se to. Vždycky to vědí...“

„Tiše.“ Setřel slzy, jimiž se mi plnily oči, a sáhl do vaku. „Mám pro tebe ještě jeden dárek.“

Ten zub byl dlouhý a bílý a u kořene vsazený do stříbrného pouzdra připevněného k řetízku. Na zubu bylo cosi napsáno jakýmsi začernalým písmem. Písmena kupeckých říší jsem přečíst dokázala, ale tato mi byla zcela neznámá. „Je vytržený z čelisti bílého tygra,“ pravil Kehlbrand. „Je tomu už dlouho, co jsem v severních pustinách vyhledal stařenu, o které se říká, že ví mnoho o božské krvi.“

Zapřísáhla se mi, že tenhle amulet skryje krev před kněžími, a neprodala mi jej levněji než za tři koně a valoun zlata. Stejně jako ty jsem se obával, že pokud by se v mých žilách rozproudila ona moc, mohli by si pro mě kněží přijít. Ale protože se zdá, že mně už to nehrozí,“ řekl, roztáhl řetízek a navlékl mi jej přes hlavu — kov mě zastudil na krku, když mi jej tam Kehlbrand urovnával —, „dávám jej teď tobě.“

Leč ani tato událost, ačkoli nás sblížila a učinila z nás doopravdy bratra a sestru (nikoli jen dva plody téhož lůna), ještě stále nebyla poslední pečeti na uzlu, jenž nás svázal v jedno. Čin, který skutečně spojil naše duše, přišel onoho dne, kdy jsme byli povoláni, abychom sledovali, jak Mestra-Dirhmar, velekněz, zabije našeho staršího bratra.

„Hleďte na rozsudek Neviděných!“ kvílel stařec a ve dvou kostnatých pěstech svíral nad hlavou nůž. „A zapamatujte si jejich ponaučení! Laskavost je slabost! Soucit je zbabělost! Moudrost je klam! Je-li krev slabá, prolijte ji!“

Tehlvar, náš bratr, ležel nahý na oltáři před kněžem. Jeho tělo se všemi jizvami, jež hyzdily vypracované svalstvo, bylo jako šest stop dlouhé svědectví o mnoha bitvách jeho života. Vzpomínám si, že když se nůž vznesl nad něj, ani sebou neškubl. Kněz čekal, až stíny vržené rozeklaným majestátem Velkého skaliska ustoupí a tím stanoví okamžik, kdy se slunce ocitne přesně nad tímto bodem uprostřed Železné stepi. Potom, jakmile se polední slunce zalesklo na mírně zakřiveném ostří, bodl. Jediným rychlým, přesně mířeným pohybem, přímo do Tehlvarova srdce. Sledovala jsem, jak sebou můj bratr trhl, když se mu čepel zabadla do těla, sledovala jsem, jak se zasmíval v křečích při posledních pár úderech rozpůleného srdce a jak zůstal tiše ležet.

„Druhr-Tivarik!“ pravil Mestra-Dirhmar a trochu zahekal námahou, když vyprošťoval nůž z Tehlvarova těla. Potom zbraň povzvedl do výše. Po paži mu stékala krev a omývala jeho nahý trup.

Jako jedna z těch, kdo měli božskou krev, jsem stála hned v prvních řadách, mezi dvěma mohutnými balvany, jež tvořily bránu orientovanou na východ. Z toho důvodu jsem byla dost blízko oltáři, abych viděla vraždu svého bratra se všemi chmurnými, ale fascinujícími detaily. Vzpomínám si, jak krev knězi kapala přes ochablé hrudní svaly na ostře vystupující mřížoví žeber. Bylo podivné pomyslet na to, že tak mocný válečník jako Tehlvar mohl být zabit někým tak starým a slabým, někým, kdo navíc nikdy nepoznal bitvu.

Je to Mestra-Dirhmar, připomněla jsem si, opakovala ta slova a sklopila oči, stejně jako tisíce dalších, kteří se zde shromáždili, aby se stali svědky nejposvátnějšího rituálu. Je mluvčím Neviděných. Ale i tato slova mi přišla prázdná, má poslušnost byla jen bezmyšlenkovitou reakcí dobře vycvičeného psa. Pod touto úctou se skrývala menší, ale pravdivější myšlenka, která mi zněla v hlavě i ve chvíli, kdy jsme — já a významné osobnosti stovky skeldů — klesli na kolena a sklonili hlavy k zemi: Je to jen slabý stařec. Tehlvar byl lepší.

Musíš však pochopit, ctěný čtenáři, že jsem Tehlvara nemilovala. Byla jsem o třináct let mladší a stěží jsem ho znala, jediné snad jeho pověst, ale jaká to byla pověst! Říkalo se, že předtím, než se stal skeltirem, zabil v boji více než padesát mužů. To pod Tehlvarovým vedením jsme dosáhli toho, že skeld Cova získal vůdčí postavení. Díky jeho odvaze a zručnosti v bitvě u Tří řek byli zabiti či zajati kačířští zářdoví božské krve. Přestože stále existovalo mnoho neshod, mnoho hastských skeldů teď stálo při sobě jako spojenci, a ne proti sobě jako donekonečna se svářící rivalové. To vše ale nebylo dost, aby to Tehlvara uchránilo před nožem velekněze.

Povolali jej k Velkému skalisku a měl zodpovědět poslední ze Tří otázek. Odpověď na ni by mu zajistila závěrečné požehnání, byl by jmenován Mestra-Skeltirem, nejvyšším pánem Hastů. Prozatím dvakrát jej kněží povolali, aby odpověděl na otázku, a dvakrát jim dal přijatelnou odpověď. Tato čest nenáleží všem skeltirům, jen těm, kteří si získali největší proslulost. Mohou uplynout celé roky, aniž by byla

otázka položena, a jen čtyři další skeltirové v dlouhé historii Hastů zodpověděli první dvě otázky správně, třetí pak žádný z nich. Na příchod Mestra-Skeltira, vůdce, který by nám zajistil nejen vládu nad Železnou stepí, ale i nad mnohem bohatšími zeměmi kupeckých králů na jihu, jsme čekali již dlouho.

Avšak ať už Tehlvar odpověděl cokoli, jeho odpověď — určená jen radě kněží daleko od uší shromážděného davu — nestačila na to, aby zajistila vládu jemu. Byl Druhr-Tivarik, v jeho žilách kolotala božská krev stejně jako v mých, ale prokázalo se, že je to slabá krev, a je-li krev slabá, musí se prolít.

„Kehlbrande Reyeriku!“ pronesl zpěvně Mestra-Dirhmar a ukázal špičkou nože na mladíka, který klečel po mém boku. „Povstaň, ať tě všichni vidí!“

Sledovala jsem, jak bratr vstává, a zachvátilo mě silné nutkání natáhnout ruku a zadržet jej. Ačkoli jsem byla mladá a lži kněží přijímala se vši vážností, už tehdy jsem věděla, že to, že byl Kehlbrand vybrán, je prokletí, a ne požehnání. Zadržet jej v tu chvíli by bylo znamenalo smrt, a to nikoli smrt rychlou, jaká byla souzena Tehlvarovi. Narušení kněžského obřadu by mi přineslo nejhorší mučení. Snad to byl tedy strach, co tehdy zadrželo mou ruku, neboť jsem nikdy nepředstírala, že jsem kdovíjak statečná. Ale to si nemyslím. Mám dojem, že jako mnozí další z přítomných jsem si přála, aby to byl právě Kehlbrand. Chtěla jsem zažít ten okamžik, kdy se z něj stane opravdový Mestra-Skeltir. Takže jsem se jej zadržet nepokusila, tehdy ještě ne. To až později.

„Podle práva krve jsi nyní skeltirem skeldu Cova,“ pravil kněz Kehlbrandovi. „Jak určují Věčné zákony, zítřejší ráno bude vyhrazeno výzvám k souboji. Kterýkoli válečník s dostatečným postavením, který tě porazí, se stane skeltirem namísto tebe.“

Kehlbrand sklonil hlavu na znamení, že s veškerou vážností přijímá. Potom hlavu znovu pozvedl a vyčkávavě pohlédl knězi do očí. Viděla jsem, jak knězova tvář zbrunátněla zuřivou nechtí.

Mohl klidně mlčet; z toho, že mého bratra jmenoval do role skeltira, mu neplynula žádná povinnost zároveň jej povolat k první otázce, až na to, že Kehlbrand si už získal daleko větší věhlas než většína z těch, jimž se této cti dostalo, což všichni členové Hastu dobře věděli.

Kněžovy rty odhalily zažloutlé zuby, jen stěží se mu podařilo zamaskovat pohrdlivý úšklebek, ale potom nasadil masku svědomitosti a jistoty. „Pokud přežiješ,“ řekl, „vrať se sem hodinu před polednem, abys zodpověděl první otázku Neviděných.“

Paže mu klesla podél těla, odmíchl se a přejel pohledem Tehlvarovo tělo. Zjistila jsem, že jeho výraz náhle kontrastuje s tím, který měl na tváři jen pár vteřin předtím. Teď vypadal mnohem starší, v očích se mu na kratičký okamžik jasně zračil smutek a lítost. Pak se otočil a obklopen zástupem nižších kněží kráčel pryč.

Můj národ nemá rád přespříliš dlouhé obřady, a tak se zástupci stovky skeldů brzy rozešli do svých tábořišť. Kehlbrand však zůstal, a já proto zůstala s ním. Přešel k oltáři, zavřel oči a položil ruku na bratrovo čelo. Tiše zamumlal něco na rozloučenou. Během posledních pár let bojoval často po Tehlvarově boku a vydobyl si takovou pověst, že mohl bratra kdykoli vyzvat k souboji o plášť skeltira, ale nikdy tak neučinil.

Za mnou se ozvalo hlasité řihnutí. Ohlédla jsem se přes rameno a spatřila, jak se o jeden monolit opírá Obvar, v ruce měch s vínem, a zpytavě si mě prohlíží.

„On se loučí,“ řekla jsem a odvrátila se.

„Ten pobožnej kretén je mrtvej,“ zamumlal Obvar a stanul mi po boku. „Stejně to neslyší, tak o co jde?“ Byla to zjevně řečnická otázka, protože dřív, než jsem mohla něco odseknout, natáhl ke mně ruku s měchem. „Napiješ se?“

Obvar mi vždycky nabízel pití, a nejen to. Už před mnoha lety se jeho dávné dětské šikanování proměnilo ve zcela jiný druh zájmu. Často mě napadalo, že jsem ho mívala raději dřívě, když mě šikano-

val, než teď, když se o mě ucházel. Avšak teď mi striktní odmítnutí, které jsem původně zamýšlela, zůstalo vězet na jazyku, neboť jsem si všimla, že v Obvarově pohledu fyzická touha chybí. Za ty roky se rozdíl v našich výškách změnil a já musela — na rozdíl od Kehlbranda — k Obvarovi vzhlížet, abych zjistila, jak se vlastně tváří. Pro jednou vypadal spíš utrápeně než chlípně.

„Dej to sem,“ řekla jsem a vzala mu měch. Po prvním doušku jsem překvapeně zamžikala. Namísto těžkého, květinově ovocného vína, jaké Hastové obvykle pili, jsem na patře ucítila cosi mnohem lehčího. Byla to bohatá a složitá chuť, protkaná příjemnou zemitostí a vyvážená hladkostí, díky níž nápoj klouzal velice snadno do krku.

Když jsem si ještě jednou pořádně lokla, Obvar řekl: „Není to zrovna levné pití, víš,“ a sraštil husté obočí.

„Co to je?“ zeptala jsem se a vrátila mu měch.

„Nejsem si jistý, jak přesně se to jmenuje. Dělá se to z nějakého ovoce, co roste v jedné zemi daleko za mořem. Tak to aspoň říkal ten obchodník, kterému jsem to ukradl. Nechal jsem ho naživu jen proto, že mi slíbil přivést příští léto další várku. Řekl jsem mu, že mu za ni dokonce zaplatím. Nebylo to ode mě hezké?“

„Nechals žít ostatní z jeho karavany?“

„Jen mladé.“ Pokrčil rameny a napil se. „Otroci jsou cenní.“

„Ty jsi ale nechutné zvíře, Obvare.“ V hlase mi zazněl žár skutečné nenávisti, a to dost zřetelně na to, aby se měch na cestě k jeho rtům zastavil. Potom se ty rty roztáhly do úsměvu.

„Osmnáct let,“ pravil a přistoupil blíž, takže se tyčil nade mnou. Do pohledu se mu vloudil obvyklý chtíč. „A pořád nejsi vdaná. Vždycky se mi líbilo, jak mě ten tvůj jazyk dokáže spráskat, holka. Říkám si, co dalšího by ještě uměl.“

Zadívala jsem se mu přímo do očí a na chtíč, který jsem tam spatřila, jsem odpověděla naprostým pohrdáním. Neměla jsem strach a necítila potřebu sáhnout po dlouhém noži zavěšeném na opasku. Byla jsem Druhr-Tivarik. Zatímco týrání jednoho dítěte druhým by

se trestalo bitím, teď, ve věku, kdy jsem sama mohla mít děti, by ho urážka nebo ublížení odsoudily k dlouhé smrti válečníka, který ztratil čest. Jak jsme však na sebe nyní hleděli a vteřiny se protahovaly v dlouhou chvíli, musela jsem se v duchu začít ptát, jestli snad právě dnes nepřekoná Obvarův chtíč jeho obezřetnost.

„Až se z tvého bratra stane Mestra-Skeltir,“ řekl napjatě a s vyčeněnými zuby, „všechny porazíme. Vypleníme země kupeckých kráľů až ke Zlatému moři a já budu stát v každé bitvě po jeho boku. Až všechno to nádherné zabíjení skončí a poslední kapka krve padne k zemi, zeptá se mě, po jaké odměně za své služby toužím. O co myslíš, že jej požádám?“

„O Luralyn.“

Naše oči bleskurychle přelétly k oltáři, odkud se ozval hlas mého bratra. Kehlbrand se na nás neďíval, stál opřený rukama o hranu oltáře a pohledem stále ještě visel na Tehlvarově těle. „Měl bych jednu radu,“ pravil a pak zvedl zrak k Obvarovi. „Bratře v sedle, jdi, ukoj svůj hlad na nějaké otrokyni a mou sestru nech na pokoji. A neopij se příliš. Možná budu zítra potřebovat tvůj meč.“

Obvar ztuhl a já viděla, jak mu v hubené vousaté tváři slabě probleskla zlost. Rychle však zmizela a Obvar tiše, odevzdaně vzdychl. Byli sice bratry v sedle, ale Kehlbrand byl teď skeltirem.

„Tumáš,“ zabručel Obvar a vrazil mi měch do náruče. „Dar na důkaz úcty k sestře mého skeltira.“

Dívala jsem se, jak maštruje pryč, směrem k tábořišti našeho skeldu, a pocítila krátký záchvěv sympatií k té nešťastné otrokyni, která jej zaujme. Otroci nepatří k Hastům. V duchu jsem recitovala jeden z Věčných zákonů a přitom jsem přešla k oltáři a ke Kehlbrandovi. Všechno, co nepatří k Hastům, je kořist.

„Dej si trochu,“ vybědla jsem ho a podávala mu měch. „Vážně to vůbec není špatné.“

Nevšímal si mé nabídky a dál upíral zrak na mrtvou, prázdnou tvář našeho bratra. Rty se Tehlvarovi ve smrti stáhly a odhalily zuby,

byla to jakási parodie úsměvu. Nehodlala jsem se na ten škleb dívat moc dlouho a raději jsem se zaměstnala dalším štědrým douškem Obvarova vína.

„Víš, proč ho kněží zabili, Luralyn?“ zeptal se mě Kehlbrand. Jako obvykle mluvil mírně. Můj bratr zřídka kdy křičel. Dokonce i během soubojů, které jsem jej viděla vybojovat, mělo těch pár slov, jež vyřkl uprostřed vřavy a řinčení mečů, podobu klidného, téměř starostlivého mumlání. Nicméně si nepamatuji, že by někdo někdy jediné slovo, které Kehlbrand řekl, přeslechl nebo nepochopil.

„Odpověděl špatně na otázku,“ řekla jsem a otřela si ústa rukávem svátečních černých šatů.

„Neslyším ve tvém hlase zármutek, hříbátko,“ pravil Kehlbrand a konečně se otočil ke mně a změřil si mě pohledem. „Což jsi našeho bratra nemilovala? Nepuká ti snad srdce nad jeho odchodem ze světa?“

Kdokoli by nás poslouchal, musel by jeho otázky chápat jako upřímné a vážně míněné dotazy nesoucí stopu ukřivdění nad mou netečností. Já však znala bratra dost dobře na to, abych v jeho hlase rozpoznala jemný výsměšný tón.

„Vzešli jsme z téhož lůna,“ pravila jsem. „Avšak ne z téhož otce. Většinu života byl pro mě Tehlvar cizincem. Ale...“ Odmlčela jsem se a prohlédla si mrtvolu na oltáři, a znovu mě udivil ten počet válečných zranění, po nichž zůstaly na těle jizvy, některé dlouho zahojené, jiné sotva pár týdnů staré. Věděla jsem, že Kehlbrand na těle téměř žádné jizvy nemá. „Přesto je mi líto, že odešel. Byl to dobrý skeltir, i když možná až příliš rád hlásal učení kněží.“

„Učení kněží,“ opakoval Kehlbrand a pomalu přikývl. „On měl jejich vyučování vždycky rád. Dojel jsem až za Železnou step, bratře,“ řekl mi jednou. „Lidé, kteří tam žijí, vedou zmatené a nejisté životy. Velebí slabost a libují si v chtivosti. Ze lži činí ctnost a z hříchu počestnost. Až povstane Mestra-Skeltir, všechno to z nich smyje krví. Kněží to předvídali.““

Zmlkl, natáhl ruku a překryl dlaní matný lesk Tehlvarových očí, aby je zavřel. „Ale ty se mylíš, hříbátko. Oni ho nezabili kvůli odpovědi, kterou jim dal. Zabili ho, protože neodpověděl vůbec. Nebyl Mestra-Skeltir a věděl to.“

„Udělal cestu tobě,“ řekla jsem.

„Ano. Aspoň tolik mi včera večer řekl. Mluvili jsme spolu dlouho a prozradil mi mnoho věcí, včetně toho, jakou otázku mi zítra kněží položí a jakou mi položí za rok, pokud odpovím správně.“

Zírala jsem na něj a zděšením oněměla. Měch s vínem mi v šoku málem vyklouzl z prstů, ale pak jsem se ovládla. Považovala jsem za nutné dát si ještě lok, než jsem znovu promluvila. „On ti to řekl? To je kacírství!“

Kehlbrandovy zuby, velice bílé a velice pravidelné, zazářily v úsměvu; ten se na jeho tváři objevoval jen zřídkakdy. „Až přijde čas, drahá sestro, povím ti vše, co jsem se včera v noci dozvěděl, a ty si uvědomíš, že to, cos právě řekla, je naprosto směšné.“

Jeho veselí se však rychle vytratilo. Pozvedl ruku z Tehlvarových očí a chytil mě za rameno. „Zítra se mě zeptají na mé jméno.“

„Tvé jméno už znají. Kehlbrand Reyerik, skeltir skeldu Cova.“

„Ne, oni žádají jiné jméno. Takové, které by bylo hodné Mestra-Skeltira. Jméno, které budou vojáci kupeckých králů šeptat se strachem, jakmile uslyší na stepi hřmění kopyt Stahlhastů. Jméno, které nás provede celou cestou až ke Zlatému moři a ještě dál.“

Přesunul ruku z mého ramene k mé tváři a pohládl mě po ní. Viděla jsem v jeho obličejí lítost a také vinu, neboť si uvědomoval, jak vážné je to, oč mě chce požádat. „Tohle potřebuju od tebe: jméno. Luralyn, drahá sestro, je čas, abys znovu vstoupila do snu.“

Ač jsem se snažila tomu odolat, ač to bylo cosi, čemu jsem se vyhýbala od chvíle, kdy jsem sem přišla, mé oči nevyhnutelně zabloudily k Hrobce. Stála uprostřed půlkruhu železa a skal, jenž tvořil Velké skalisko. Ničím nezdobený kvádr z šedivého kamene, deset kroků široký a dvanáct stop vysoký, s otvorem na východní straně.